

Ongrički na vrhu Civette
Foto: Aleksander Čičerov

globlji brezni. Kmalu smo pri drugi zadregi. Pravijo ji »Passo del Gatto« ali Mačji prehod. Tu so za spremembo zabiti trije klini, ki pa jih mora vsaka naveza uporabiti, kot ve in zna. Odločimo se za vravno ograjo in kmalu smo čez. Potem sledi še nekaj mest, kjer se naredimo prav lahke ali pa majhne in zmagujemo taka mesta. Polica nas izpusti na nekem stebru, kjer se pokaže

vhod v ogromen amfiteater, ki nas po skoraj petih urah pripelje na vrh Monte Pelma. Pot od Ballove police naprej je predvsem naporna, možnost zdrsa na ploščah, posutih z drobnim kamenjem, pa res velika. Preden stopimo na vrh, nas ustavi še kratko plezalno mesto, potem pa skoraj po ravnem dosežemo sončen in s križem okrašen vrh gore.

Srečamo le nekaj planincev, še nekaj pa na povratku.

Nepopisna lepota gora

ALEŠ TACER

*Ječite
pozimi
uklenjene v led
in burja
ledena
je vaš
sogovornik.*

*Žarite
poleti
lepoto v svet,
v naročje
se vaše
zateka rad
gornik.*

*Ne more
čas letni
odvzeti vam
čara;
lahko ga le
človek,
ki vas ne
mara.*

GORI STA NAM POKAZALI SVOJE SKRIVNOSTI

Vreme drži, toda dejstvo, da bomo morali še enkrat čez Ballovo polico, nas sili, da kmalu zapustimo vrh. Kjer je varno, sestopamo po meliščih. Kmalu smo pri vstopu v polico. Vemo, da nazaj ne bo nič lažje. Utrujenost nam leze v telo in koncentracija popušča. Počasi spet zlezemo na police in premagujemo težka mesta, toda stena ne popusti do vznožja. Občutek, ko stojimo pod steno, je veličasten. Premagali smo strah in gora nam je pokazala svoje skrivnosti.

Sestop do kampa Pala Favera je skupaj z vzponom trajal več kot trinajst ur. Oddahnili smo se šele pri Marjanu, ki nas je čakal na parkirišču.

Zaradi utrujenosti se odločimo, da prespimo v eni od koč na sedlu. Toda ena ima le sobo s šestimi posteljami, v drugi pa očitno nismo dobrodošli, ker nismo »Tedeschi«. Spet romava z Igorjem k prijazni uslužbenki Kampa in jo poprosiva, če lahko telefonira na Passa Staulanza, če imajo v Koči na sedlu še kaj prostega. Dobimo sobo in se pod noč zapeljemo do koč.

Počasi sprejemamo dejstvo, da smo v dveh dneh zmogli dve veliki turi na dva zahtevna tritisočaka, na katera vodijo izjemno lepe, drzne napol plezalne poti.

Pot do doma nas je vodila skozi Cortino in mimo Toblach ter Celovca skozi Karavanke na Jesenice.

Drugo leto pa na svidenje v feratah Tofane! Takrat bomo uporabili karto št. 03 (Cortina D'Ampezzo e Dolomiti Ampezzane).